

Zvončki beli, zazvončkljajte! . . .

Bilo je v zgodnji pomladi; zazelenela so polja in so zadehteli travniki od vijolice. Iz daljave, za Jagnjenco, je zašumelo v bučnih gozdovih prešerne Jatne. Pesem pomladi je zavalovila vsenaokrog; poslušala so jo radostna srca in so ji odzdravljala razposajena, mlada v mladostnem ognju.

In takrat je šla mala Mici iz hiše, tekla je na travnik in se je zasmejala glasno: zakaj pomlad ji je podala svojo veselo roko, zazrla ji je v oči. Mici pa je poskočila in je tekla naprej.

Z vijolicami in s trobenticami so bili potkani travniki — pisane, žametaste preproge. Dehtelo je prijetno, sanjale so oči in govorile le v sanjah zlate besede.

Pisani metuljčki so letali po zraku in Mici za njimi — po travniku.

Solnce je sijalo gorko, mirna toplota je božala lica in poljubljala v omotici oči. In oči so se zaprle in zasanjalo je srce.

Tik gozda, v bregu nad potokom, pa je bingljalo belo in vabilo. Dolga vrsta belih zvončkov je zvonila in se klanjala pomladi vsa srečna in razposajena . . .

Mici je plosknila z rokami, poskočila je od veselja.

„Ah, zvončki! zvončki!“

Takoj je bila na bregu. Sela je na travico, na mehko, in se je zasmejala belim zvončkom.

Nad njo so se lovili metuljčki, pelo je iz grmovja na drugi strani potoka; za njo pa žamet — vijolice, trobentice, vijoličasti podleski; ali tik njenih nog, pred njenimi očmi pa zvončki, beli, bingljajoči, v solncu žareči zvončki; klanjalo se je vse z resnimi glavicami, zrlo je plašno, balo se je . . .

Mici je bilo tako prijetno pri srcu kakor nikoli. Šla bi tja med te zvončke in bi bila sama kakor bel zvonček: klanjala bi se in zrla plašno naokoli . . .

Dvignila se je nalahno s tal in se nagnila nad zvončke.

„Revčki majčkenci!“

Utrgala si je enega, lep je bil, bel kakor mleko.
Z voljno dlanjo ga je pobožala in ga pritisnila na
vroča lica.

Zvončki beli, zazvončkljajte! ...

„Ubožec!“

Nato je zopet sela.

Daleč naokrog samo zvončki in Mici med temi
zvončki — bel zvonček sama. Daleč nad gozdovi

pesem pomladi — a Mici kakor pesem vseh pesmi,
nemirna, koprneča . . .

Sklonila je glavico tako, da so ji obkrožali bujni
valčki las rdeča ličeca; njene oči so se smehljale in
tolažile . . .

„Zvončki beli, zazvončkljajte!“

Nalahno so zatrepetale ustne in so obmolknile.
Mici je zrla širokoodprtih oči bele zvončke in se je
pogovarjala z njimi.

Saj je bila vendar pomlad. Vriskala je v dolini
Jagnjenica, peli so gozdovi Jatne, in zato jim je Mici
odgovarjala radostna, razveseljena.

Cvetinomisrski.

Dan Gospodov . . .

Dan Gospodov svoja krila
nad zemljo razpel je
in z radostjo in z veseljem
dol in breg objel je.

Zazvonili so zvonovi
v stolpih cerkvic belih,
sladka pesem zadonela
v glasih preveselih . . .

In čez polje in čez griče
pesem se razlila
je mogočnolepa, vsemu
svetu oznanila:

Spet je iz neba priplaval
dan miru, radosti:
ej, trpini, zdaj počijte
od težav, bridkosti!

Dan Gospodov je . . . Le
k Njemu
vdano pomolite,
z mirom sladkim, z mirom
božjim
srca napojite! —

In od vsepovsodi vstali
so ljudje veseli,
s srci vernimi vsi molit
so Boga hiteli — — —

Vekomir.

